

Som å være stuck på reels

Cassandra er noe av det mest intense jeg har sett på teateret, monologen går kjapt og Cassandra hopper fra ett tema til et annet på et blunk. Hun snakker og snakker, om en ting, så en annen ting. Det var kaotisk og rått, men nydelig. Man blir sugd inn i karakteren hennes og hva hun forteller, situasjoner, pinlige øyeblikk og mennesker som er 'idioter'. Scenografien er enkel svart krakk og et svart mikrofonstativ med en mikrofon med en lang ledning som strekker seg til publikum. Resten av rommet er hvitt (eller en slags rosa nyanse av det), som skaper en sterk kontrast. Men hovedelementet er nok lyset, som blir brukt på en fabelaktig måte i sterke farger.

Dette lyset var også noe som fikk meg til å føle at jeg var på TikTok eller Instagram. Og hver gang lyset skiftet hadde jeg liksom scrollet, og fikk opp Cassandra som hadde byttet tema til noe annet, enten om det var get-ready-with-me videoer eller self-help videoer eller positivitets videoer. Cassandra hadde alt dette og mer på lager, som fanget intensiteten av stykket.

Formidlingsevnen til Cassandra (Benedicte Izabell Ekeland) er helt utrolig. Hun ser rett inn i publikums sjel, som skapte utrolig sterk effekt. Hun tar oss i hånden og leder oss igjennom forestillingen. Men ikke på en sånn typisk 'interaktiv' måte som ofte kan gjøre publikummere ukomfortable. Hun ser oss og forventer ingen svar fra oss, men leter etter en dyp forståelse.

Teksten til Cassandra fikk meg også til å føle meg representert, kanskje spesielt som tenåring. Alle de rotete tankene, alt man skulle ha fått gjort og tiden som går for fort. I noen øyeblikk ble jeg helt fullstendig kokt i hodet, men så var det plutselig som ordene kom sammen, og ga mening i slutten. Det var en utrolig fin forestilling, Izabell er rå. Jeg gir Cassandra 5 av 6 sofaer.

- Erle